

Lesítőth Csaba
A FÜGGÖNY HULLÁMAI

Korán ébredtem,
a konyhaasztalon hagyva
szemüveg és banki levél;
pásztáz a víz a forralóban.
Foglatatában még lekapcsolt az agy,
takaréék glükózfokon duruzsol.
Nehezedik a kancsó, érzem, amikor tele.
Kezemben filteresdoboz kínálata.
Melyik ízzel kezdjem a napot?
A mozdulatsor adott,
minden a megszokott helyén.

Szélre húzom a függöny hullámait.
Az ablakaink száma
szorozva a reggelekkel kiadja,
hány világ képét láttuk idáig.
Derekát tornáztató, imbolygó fa
bozontjában tollászkodó gerle.
Rendezgeti a menő pilótaruhát,
ami egyben a nagyestélyi,
divatfüggetlen fazon,
mentőmellény és esőkabát.

Ma milyen színű és alakú felhőket festesz?
Ablakmedencémbe úszva dagadnak és fogynak,
fény és pára alkotásai,
ízlés előtti tárlata már akkor megnyitott,
mikor az ember még a tervezőasztalodon pihent.

A szikkadt fenyőkeretben
magasra spriccelő bálnasóhaj,
mellette villanóhátú halraj;

a parton kéregráncba termést rejtő mókus,
otromba csőrét tátogató tukán.

Kicsivel közelebb
két dalmata kergetőzik a sekély vízben,
felém integetnek a fülek.
Tudsz még örülni a lerághatatlan csontnak?
Vagy egyből a velőt követeled?

Számlakimutatásomra csöppen a tea,
báméskodás közben ferdén tartva a bögrét.
Nálad maradt még hitelem?

Hetéra